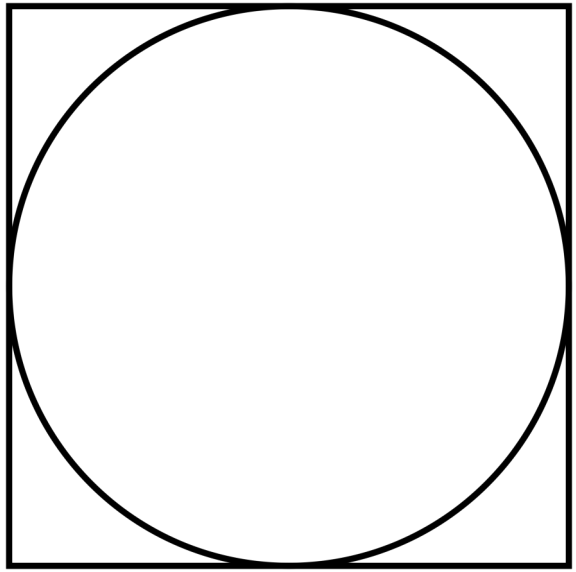

Trapistické vánoční přání

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 2. února 2020, uzávěrka je 26. ledna 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: archiv Mirka Andrleho, Vojtěch Klimeš
Korektury: Marie Hamanová
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

LEDEN 2020

Vánoce s dětmi u svatého Jakuba

7 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

4. prosince… byly požehnány dva nové provizorní prostory charity, které používá během rekonstrukce „čtyřky“. Kéž se charitě daří sloužit potřebným, ať už působí odkudkoliv.

13. prosince… jsme si byli po půl roce nepřítomnosti v evangelickém kostele konečně vyzvednout poslední předměty potřebné pro liturgii. Bratr farář Jiří nám poděkoval za dar na opravu oken a s otcem Tomášem si notovali, jak byla naše vzájemná spolupráce mnohem méně problémová, než by mnozí mohli očekávat.

14. prosince… proběhl finální úklid kostela svatého Jakuba, kde jsme už ten večer bez ceremonií sloužili první bohoslužbu.

18. prosince… otec Tomáš navštívil zasedání zastupitelstva v Květné, aby mu upřímně poděkoval za příkladný zájem a podporu, kterou zastupitelé poskytli při opravách kostela svatého Vavřince. Každý farář je obrovsky vděčný zastupitelstvu, které chápe, že kostel není jen církevní budova, ale také dominanta obce, jejíž dobrý nebo špatný stav vypovídá nejen o církvi, ale také o obci.

21. prosince… si pan farář zajel do Chrudimi pro novou kleriku, kterou o svátcích mátl farníky, kteří se domní-

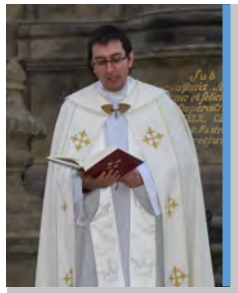

Slovo kněze na úvod

Drazí farníci a čtenáři,

hned několik důležitých událostí se nám nahromadilo do těchto zimních měsíců. Návrat do svatého Jakuba máme za sebou a je třeba ze srdce poděkovat všem, kteří se na nelehké přípravě tohoto přesunu podíleli. Snad nám kostel před očima bude růst do krásy.

Druhou velkou změnou pro farnost je odchod naší pastorační asistentky Ing. Anny Navrátilové ze služby na konci měsíce ledna. Stěží by se dalo slovy vyjádřit, jak moc jsem jí vděčen za práci, kterou odvedla ve spolupráci se mnou a otcem Mílou. Poprosil bych Vás o modlitbu, aby nové uspořádání na faře nebylo „jen“ záplatou za nově uvolněný prostor, ale aby to také byla příležitost k rozvoji farnosti.

Na podobnou rovinu co do důležitosti bych kladl zahájení přípravy na biřmování v naší farnosti, které připadá na poslední únorový den. Už dlouho se modlím, aby se mi ve spolupráci s Duchem Svatým podařilo v (nejen) mladých srdcích rozdmychat víru, naději a lásku, které jsou tak podstatné pro život.

Žehnám.

P. Tomáš Enderle

vali, že když není jeho oděv napnut na hranici snesitelnosti, bude to asi tím, že musel zhubnout.

26. prosince… byl kromě svátku svatého Štěpána také čtvrtek. Díky obětavosti farnic, které zajišťují práci s klienty na LDN a domově důchodců, jsme nemuseli tradiční čtvrteční bohoslužbu rušit a namísto toho jsme oslavili narození Páně i se staršími a nemocnými. Velké díky.

29. prosince… obnovilo své manželské sliby během bohoslužeb ze svátku Svaté rodiny 101 párů. Tak ať se jim podle toho daří žít …

Pozvánky a nabídky,

aneb co si můžete přečíst na nástěnkách

11. leden 9:00 Živý Betlém na náměstí v Poličce společně s Tříkrálovým průvodem

18. až 25. leden Týden modliteb za jednotu křesťanů

15. únor Jednodenní duchovní obnova pro manželské páry v Hradci Králové

21. až 22. únor Konference o P. Josefu Toufarovi - Želiv

21. až 23. únor Postní duchovní obnova s P. Eliasem Vellou v Kutné Hoře - Sedlec

Magda a Naďa Vás srdečně zvou na sousedské posezení a besedu do místní hospody Pod Kostelem v Korouhvi v sobotu 11. ledna 2020 ve 14 hodin. Pozvání tentokrát přijala paní Jaroslava Kozáková, která je rodačkou z naší vesnice. Závodila za ČSSR v běhu na 800 m, 1500 m a 3000 m. V roce 1977 zaběhla československý rekord na 3000 m v čase 9:18,5 . Přijďte si popovídat s touto bývalou úspěšnou sportovkyní a nechte se inspirovat pro své sportovní aktivity.

Biřmování v naší farnosti

První informace pro zájemce o svátost křesťanské dospělosti

Co je biřmování?

Katechismus katolické církve charakterizuje biřmování takto:
Svátost biřmování tvoří se křtem a eucharistií souhrn „svátostí uvedení do křesťanského života“, jehož jednotu je nutno uchovávat. Je tedy třeba vysvětlovat věřícím, že tato svátost je potřebná k naplnění křestní milosti. Vždyť svátost biřmování pokřtěné dokonaleji spojuje s církví a obdařuje zvláštní silou Ducha svatého, proto jsou ještě více povinni šířit a bránit víru slovem i skutkem jako opravdoví Kristovi svědkové. (KKC 1285)

V obřadech biřmování (úvod, odst. 1 a 2) čteme:
Svátost biřmování uvádí pokřtěné dále do křesťanského života. Skrze ni totiž přijímají Ducha svatého, kterého Pán seslal v den Letnic na apoštoly.
Tento dar Ducha svatého křesťany dokonaleji připodobňuje Ježíši Kristu a naplňuje je silou, aby mohli vydávat svědectví Kristu, a tak ve víře a lásce vytvářet jeho tajemné tělo. Věřícím se přitom vtiskuje charakter neboli pečeť Páně, takže svátost biřmování nelze opakovat.

z pastorace.cz

Biřmován by měl být každý dospělý katolík. V poličské farnosti je plánováno biřmování na květen nebo červen roku 2021. Příprava na biřmování by měla být důkladná, aby přijetí svátosti působilo milost, kterou má zprostředkovat. Na prvním setkání biřmovanců se domluvíme, jak bude příprava probíhat. Nejpravděpodobněji se bude jednat o jedno setkání za čtrnáct dnů. Na biřmování se mohou připravovat ti, kdo sami chtějí rozvíjet svou víru. Spodní věkový limit je ukončení základní školní docházky v červnu 2020, horní věkový limit je 140 let.

První setkání budoucích biřmovanců v poličské farnosti se uskuteční na faře v sobotu 29. února 2020 v 19:00 hodin. Zváni jsou všichni potenciální zájemci.

Admirabile signum

Apoštolský list Svatého otce Františka o významu a hodnotě jesliček

1. Podivuhodné znamení vánočních jesliček, tak drahých křesťanskému lidu, stále budí úžas a obdiv. Znázornění události Ježíšova narození je jednoduchým a radostným zvěstováním tajemství vtělení Božího Syna. Jesličky jsou totiž jakýmsi živým evangeliem, kterým překypují stránky Písma svatého. Když rozjímáme o Narození Páně, jsme zváni vydat se duchovně na cestu, přitahováni pokorou Toho, který se stal člověkem, aby se s každým člověkem setkal. Zjišťujeme, že nás miluje do té míry, že se s námi sjednocuje, abychom se také my mohli sjednotit s Ním.

Tímto listem bych rád podpořil krásnou tradici našich rodin, které během dnů, jež předcházejí Narození Páně, strojí vánoční betlém. A také zvyk umísťovat ho na pracoviště, do škol, nemocnic, vězení, na náměstí... Jde o opravdové cvičení tvůrčí fantazie, která používá maximálně nesourodých materiálů, aby dala vzniknout krásným mistrovským dílkům. Učí se tomu děti, když jim maminka a tatínek spolu babičkou a dědečkem předávají tento útěšný zvyk, který je výrazem bohaté lidové spirituality. Rád bych, aby tato praxe nikdy nepřestala, ba dokonce doufám, že tam, kde už se nevyskytuje, bude opět objevena a oživena.

2. Původ jesliček souvisí především s několika evangelními podrobnostmi o Ježíšově narození v Betlémě. Evangelista Lukáš říká stručně, že Maria »porodila svého jednorozeného syna, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo« (*Lk* 2,7). Ježíš byl uložen do jeslí, které se latinsky označují slovem *praesepium*, odkud je italské *presepe*, tedy vánoční jesličky či betlém.

Při příchodu na tento svět nalezl Syn Boží místo tam, kam přicházejí zvířata pro pokrm. Seno se stává prvním lůžkem Tomu, který se zjeví jako »chléb, který sestoupil z nebe« (*Jan* 6,41). Symbolika, kterou pochopil již sv. Augustin spolu s dalšími Otci, když napsal: „Položili ho do jeslí a on se stal naším pokrmem“ (*Serm.* 189, 4; in David Vopřada: Svatý Augustin, Vánoční promluvy, str. 156). Jesličky totiž obsahují různá tajemství Ježíšova života a přibližují je našemu každodennímu životu.

Podívejme se však rovnou na původ jesliček, jak je chápeme my. Putujme v duchu do Greccia v reatinském údolí, kde se svatý František zastavil pravděpodobně cestou z Říma, kde 29. listopadu 1223 obdržel od papeže Honoria III. schválení své Řehole. Po pouti do Svaté země mu tamější jeskyně připomněly betlémskou krajinu. A je možné, že Prosťáček z Assisi byl v římské bazilice Panny Marie Větší oslněn mozaikami, které zobrazují Ježíšovo Narození právě poblíž místa, kde se podle starobylé tradice uchovávají desky jeslí.

Františkánské prameny podávají podrobnosti toho, co se dělo v Grecciu. Čtrnáct dní před Vánocemi František zavolal jednoho tamního muže jménem Jan, kterého požádal, aby mu pomohl splnit jedno přání: „Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno svýma očima, vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně.“ Když to ten dobrý muž uslyšel, spěšně na jmenovaném místě připravil všecko, jak mu světec uložil. Dne 25. prosince přišli do Greccia z různých stran bratři, muži i ženy z okolí, připravili svíce a pochodně, aby osvítili onu svatou noc. Když přišel František, všecko našel připraveno: jesle se senem, vola a oslíčka. Lidé, kteří se sešli, prožili nevýslovnou a nebývalou radost ze znázornění scény Narození. Potom kněz na jeslích sloužil mši a ukázal spojení mezi Vtělením Božího Syna a eucharistií. Tehdy v Grecciu nebylo použito figurek, byl to živý betlém a tvořili jej ti, kdo byli přítomni (srov. *FP*, str. 147-148).

Tak se zrodila naše tradice. Všichni byli okolo jeskyně naplněni radostí, bez odstupu mezi událostí, ke které dochází, a těmi, kdo se stávají účastníky tajemství.

První životopisec svatého Františka Tomáš z Celana vzpomíná, že oné noci byl k této prosté a jímavé scéně přidán také dar podivuhodného vidění. Jeden z přítomných spatřil, že v jeslích leží samo Dítě Ježíš. Oné vánoční noci roku 1223 „odcházeli všichni domů v blahé radosti“ (*tamt.* str.148).

3. Svatý František jednoduchostí tohoto znamení uskutečnil velké dílo evangelizace. Jeho učení proniklo srdce křesťanů, kde tkví dodnes jako ryzí prostá forma opětovného předkládání krásy naší víry. Kromě toho samotné místo, kde vznikly první jesličky, vyjadřuje a vzbuzuje tyto pocity. Greccio se stává útočištěm duše, která se skrývá ve skále, obklopena tichem.

Proč vzbuzují jesličky takový úžas a dojímají nás? Především proto, že ukazují Boží něhu. Stvořitel veškerenstva se snižuje k naší nepatrnosti. Dar života, pro každého

z nás tajemný, nás uchvacuje ještě víc, když vidíme, že Ten, který se narodil z Marie, je zdrojem a oporou každého života. V Ježíši nám Otec daroval bratra, který nás přichází hledat, když jsme dezorientovaní a ztrácíme směr; věrného přítele, který je nám stále nablízku. Daroval nám svého Syna, který nám odpouští a pozvedá z hříchu.

Strojení betléma v našich domovech nám pomáhá znovu prožívat událost, která se stala v Betlémě. Evangelia přirozeně nadále zůstávají zdrojem, který nám onu událost umožňuje poznat a rozjímat o ní. Nicméně její znázornění vánočním betlémem pomáhá si ji představit, probouzí city, vtahuje nás do dějin spásy, abychom se cítili současníky této události, která je živá a aktuální v nejrůznějších historických a kulturních kontextech.

Již od svého františkánského původu jsou jesličky především pozváním „cítit“ a „dotknout se“ chudoby, kterou si Boží Syn zvolil svým vtělením. A jsou také implicitní výzvou k Jeho následování cestou pokory, chudoby a sebezřeknutí, jež vede od betlémských jeslí ke Kříži. Zvou k setkání s Ním a ke slitovné službě těm nejpotřebnějším bratřím a sestrám (srov. *Mt* 25,31-46).

4. Rád bych nyní zmínil různá znamení vánočních betlémů a poukázal na jejich smysl. Nejprve představíme kontext hvězdného nebe v temné a tiché noci. Nečiníme tak jen kvůli věrnosti evangelnímu podání, ale také kvůli významu, který se zde skrývá. Pomysleme jen, jak často je náš život obklopen nocí. A přece nás ani v těchto chvílích Bůh nenechává samotné, ale zpřítomňuje se, aby zodpověděl rozhodující otázky, týkající se smyslu naší existence: Kdo jsem já? Odkud přicházím? Proč jsem se narodil v této době? Proč miluji? Proč trpím? Proč zemřu? Aby se nám na tyto otázky dostalo

odpovědi, stal se Bůh člověkem. Jeho blízkost přináší světlo tam, kde je temno, a osvěcuje ty, kdo kráčejí v temnotě utrpení (srov. *Lk* 1,79).

Zmínku si zasluhují také krajiny, které jsou součástí vánočních betlémů, a nezřídka je tvoří ruiny starobylých domů a paláců, jimiž je někdy nahrazována betlémská jeskyně a které se stávají příbytkem Svaté Rodiny. Tyto trosky se patrně inspirují spisem *Legenda Aurea* dominikána Jacopa da Varazze (13. století), kde se dočítáme o pohanské víře, podle níž se v Římě zřítí Chrám míru (*Templum pacis*), až porodí Panna. Tyto trosky jsou především viditelným znamením padlého lidstva a všeho, co se zhroutí, je zkažené a zpustlé. Tato scéna praví, že Ježíš je novostí ve starém světě a přišel uzdravit, zbudovat a vrátit našemu životu a světu původní lesk.

5. Kolik jen citů bychom měli zakoušet, když strojíme v betlémech pahorky, potůčky, ovce a pastýře! Takto si připomínáme, co předpovídali proroci, že totiž veškeré stvoření má podíl na slavném příchodu Mesiáše. Andělé a kometa jsou znamením, že jsme také povoláni vydat se na cestu k jeskyni a klanět se Pánu.

»Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil« (*Lk* 2,15) – říkají pastýři po tom, co jim oznámili andělé. Je to překrásné poučení, kterého se nám dostává jednoduchým popisem. Na rozdíl od mnoha lidí, zamýšlejících dělat tisíc jiných věcí, stávají se pastýři prvními svědky podstatného čili darované spásy. Ti nejpokornější a nejchudší umí přijmout událost Vtělení. Bohu, který nám jde vstříc v betlémském Dítěti, odpovídají pastýři tím, že se dají na cestu k Němu, na setkání lásky a s vděčným úžasem. Právě toto setkání Boha s Jeho dětmi díky Ježíši dává život našemu náboženství a vytváří jedinečnou krásu, která se zračí zejména ve vánočním betlému.

6. Do svých betlémů obvykle vkládáme mnoho symbolických figurek především žebráků a lidí, kteří neznají jiné bohatství než bohatství srdce. I oni jsou zcela nablízku Dítěti Ježíši, aniž by je někdo mohl vyhostit nebo odehnat od improvizované kolébky, s níž chudí vůbec nejsou v nesouladu. Chudí jsou tímto tajemstvím přímo privilegováni, ba dokonce mají schopnost rozpoznat přítomnost Boha mezi námi.

Chuďasové a prosťáčci v betlémě připomínají, že Bůh se stává člověkem pro ty, kteří více vnímají potřebu Jeho lásky a dožadují se Jeho blízkosti. Ježíš »tichý a pokorný srdcem« (*Mt* 11,29) se narodil chudý a vedl jednoduchý život, aby nás naučil chápat to podstatné a žít z toho. Z betléma jasně vysvítá poselství, že se nesmíme nechat klamat bohatstvím a spoustou nabídek prchavého štěstí. Herodův palác je v pozadí, zavřený a hluchý k radostné zvěsti. Narozením v jesličkách Bůh zahajuje jedinou velikou revoluci, která dává naději a důstojnost vyděděným a marginalizovaným: revoluci lásky, revoluci něhy. Z jesliček Ježíš hlásá mírnou mocí výzvu dělit se s těmi posledními jako cestu k lidštějšímu a bratrštějšímu světu, z něhož není nikdo vyloučen, ani odsunut na okraj.

Děti – ale také dospělí – často rádi přidávají do vánočního betléma jiné figurky, které s evangelním podáním zdánlivě nemají žádnou souvislost. A přece takováto předsta-

vivost touží vyjádřit, že v tomto novém světě, který započal Ježíš, je prostor pro všechno, co je lidské, a pro každé stvoření. Od pastýře ke kováři, od pekaře k muzikantovi, od žen nesoucích džbány s vodou ke hrajícím si dětem... to všechno představuje každodenní svatost, radost dělat z mimořádných věcí ty každodenní, poněvadž Ježíš s námi sdílí Svůj božský život.

7. Postupně nás vánoční betlém přivádí k jeskyni, kde nacházíme figurky Marie a Josefa. Maria je maminka, která svoje dítě pozoruje a ukazuje těm, kdo přicházejí na návštěvu. Její soška umožňuje přemýšlet o velkém tajemství, do něhož byla tato dívka vtažena, když Bůh zaklepal na dveře jejího neposkvrněného srdce. Na andělovo zvěstování, žádající, aby se stala matkou Boží, odpovídá Maria plnou a totální poslušností. Její slova: »Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!« (*Lk* 1,38) jsou pro nás všechny svědectvím, jak se vírou svěřit Boží vůli. Přitakáním se Maria stala matkou Božího Syna, čímž svoje panenství neztratila, ba dokonce je Jím posvětila. Spatřujeme v ní Matku Boží, která si svého Syna nenechává jen pro sebe, nýbrž ode všech žádá, aby naslouchali Jeho slovu a uváděli je ve skutek (srov. *Jan* 2,5).

Vedle Marie jako ochránce Dítěte i jeho matky je svatý Josef. Obvykle je znázorňován s holí v ruce a někdy, jak drží lampu. Svatý Josef plní velice důležitou roli v Ježíšově a Mariině životě. Je opatrovníkem, který neúnavně chrání svoji rodinu. Když jej Bůh upozorní na ohrožení Herodem, neváhá se dát na cestu a emigrovat do Egypta (srov. *Mt* 2,13-15). A když nebezpečí pomine, přivede rodinu do Nazareta, kde bude prvním vychovatelem dítěte a jinocha Ježíše. Josef nesl v srdci velké tajemství, které obestíralo Ježíše a jeho snoubenku Marii, a jako spravedlivý muž se vždycky svěřoval Boží vůli, kterou také plnil.

8. Srdce betléma začne tlouci, když v den Narození Páně vložíme do jesliček figurku Dítěte Ježíše. Tak se prezentuje Bůh, totiž v dítěti, aby se nechal přijmout v naší náruči. Ve slabosti a křehkosti skrývá svoji moc, která všechno tvoří a přetváří. Zdá se to nemožné, ale přece je tomu tak: v Ježíši byl Bůh dítětem a tímto stavem chtěl zjevit velikost Své lásky, která se projevuje úsměvem a natahováním rukou ke komukoli.

Narození dítěte budí radost a úžas, protože představuje velké tajemství života. Pohledem do očí mladých manželů před jejich právě narozeným dítětem chápeme city Marie a Josefa, kteří pohledem na Dítě Ježíše vnímali přítomnost Boha ve svém životě.

»Život se zjevil« (1 *Jan* 1,2) – takto shrnuje apoštol Jan tajemství Vtělení. Jesličky nám ukazují, umožňují dotknout se této jedinečné a mimořádné události, která změnila běh dějin a k níž se také vztahuje náš letopočet - před Kristem a po Kristu.

Způsob Božího jednání je téměř omračující, protože se jeví jako nemožné, že by se zřekl Své slávy, aby se stal člověkem jako my. Jaké překvapení vidět Boha, který přijímá naše způsoby: spí, pije mateřské mléko, pláče a hraje si jako všechny děti!

Bůh jako vždycky vzrušuje, je nepředvídatelný, neustále mimo naše schémata. Proto nás jesličky, jež ukazují Boha tak, jak přišel na svět, vybízejí, abychom přemýšleli o svém životě napojeném na Boží život a stali se Jeho učedníky, chceme-li dosáhnout nejzazšího smyslu života.

9. Když se přibližuje slavnost Zjevení Páně, přidávají se do vánočních betlémů figurky tří králů. Tito mudrcové a bohatí vládci z Východu se na základě pozorování hvězdy vydali na cestu do Betléma, aby poznali Ježíše a přinesli svoje dary: zlato, kadidlo a myrhu. Také tyto dary mají alegorický význam: zlato ctí Ježíšovu královskou hodnost, kadidlo jeho božství a myrha jeho svaté lidství, které zakusí smrt a pohřeb.

Pohledem na tuto jesličkovou scénu jsme voláni k zamyšlení nad odpovědností, kterou má každý křesťan za šíření evangelia. Každý z nás se stává nositelem radostné zvěsti pro ty, s nimiž se setká, a dosvědčuje radost ze setkání s Ježíšem a Jeho lásku konkrétními skutky milosrdenství.

Mudrcové učí, že je možné vyjít zdaleka a dojít až ke Kristu. Jsou to bohatí muži, moudří cizinci, žíznící po nekonečnu, kteří odcházejí na dlouhou a nebezpečnou cestu, která je přivede až do Betléma (srov. *Mt* 2,-12). Tváří v tvář Dítěti Králi jsou prostoupeni velikou radostí. Nepohorší se chudým prostředím, neváhají poklekнout a klanět se mu. Pochopí před ním, že Bůh se svrchovanou moudrostí řídí běh hvězd, jakož i chod dějin, sesazuje mocné a povyšuje ponížené. A po svém návratu do vlasti budou zajisté o tomto překvapivém setkání s Mesiášem vyprávět a otevřou tak mezi národy cestu evangeliu.

10. Před jesličkami se mysl ráda vrací do dětských let, kdy se dychtivě čekalo, až začne jejich strojení. Tyto vzpomínky nás vždycky přivádějí k novému uvědomění si velkého daru, který jsme dostali tím, že nám byla předána víra, a zároveň v nás budí povinnost a radost umožnit dětem a vnukům prožít tutéž zkušenost. Není důležité, jak se betlém vystrojí, může být stále tentýž nebo se každý rok měnit. Záleží na tom, že promlouvá do našeho života. Všude a jakoukoli formou vyprávějí jesličky o Boží lásce, o Bohu, který se stal děťátkem, aby nám řekl, jak blízko je každé lidské bytosti v jakékoli situaci, ve které se nachází.

Drazí bratři a sestry, jesličky jsou součástí něžného a náročného procesu předávání víry. Počínaje dětstvím a potom v každém životním období vychovávají k rozjímání o Ježíši, ke vnímání Boží lásky k nám, abychom cítili a věřili, že Bůh je s námi a my jsme s Ním, všichni jsme dcerami a syny díky onomu Dítěti, Božímu Synu a Panně Marii, a vnímali, že v tom spočívá štěstí. Ve škole svatého Františka otevřme srdce této jednoduché milosti a nechme, aby se z tohoto úžasu zrodila pokorná modlitba: naše „děkování“ Bohu, který s námi chtěl sdílet všechno a nenechat nás nikdy samotné.

František

Greccio, svatyně prvních jesliček, 1. prosince 2019, v sedmém roce mého pontifikátu.

Duch Svatý vane kudy chce

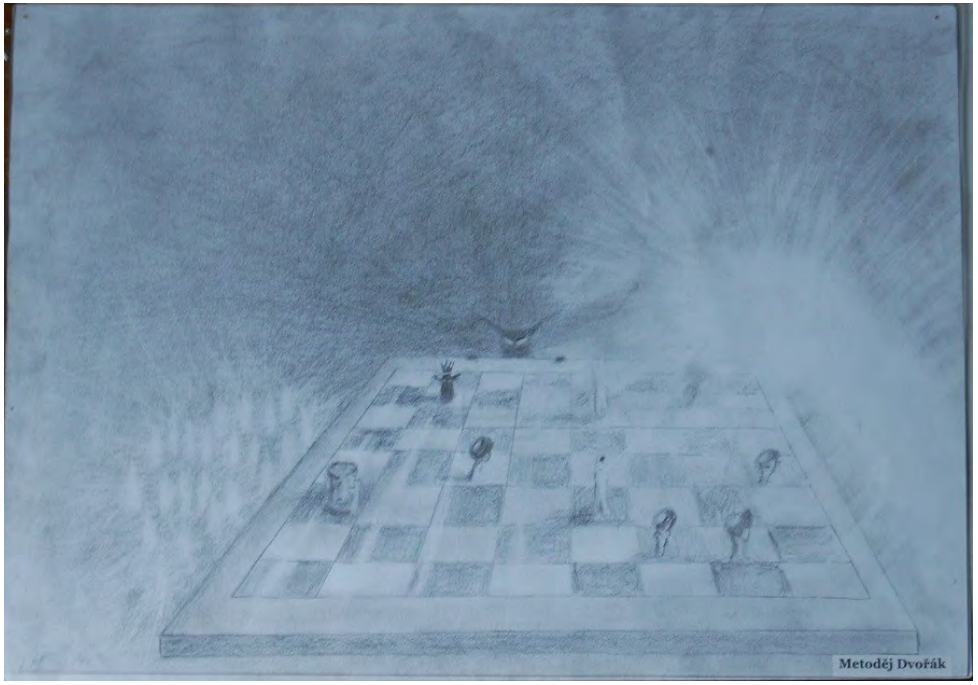

Na obrázku je 31 figur, symbolizující nás ve světě.
Protihráčem je ďábel (táhne černé figury), na tahu je světelná ruka.
Všechny figury na šachovnici vždy něco nesou:-hřích, kterého jsou zbaveny po tom, co jsou vyřazeny z šachovnice - pozemského světa.
Očištěny jsou jak bílé, tak černé figury, protože Bůh mění naše zlé skutky v dobré.
Postava ďábla je také na šachovnici jako černý král.
Bílý král na šachovnici není.
Bůh (bílý král) není vázán žádnými zákony, ani pravidly. Nemůže prohrát…

Metoděj Dvořák

Tomáš kardinál Špidlík

Svatý Jakub je zas o trochu krásnější

V prosinci loňského roku uplynulo sto let od narození kardinála Tomáše Špidlíka. Kardinál Špidlík se narodil 17. prosince 1919 v nedalekých Boskovicích a byl naším nejvýznamnějším teologem žijícím v zahraničí. V roce 1940 vstoupil do jezuitského noviciátu a kněžské svěcení přijal v holandském Maastrichtu 22. srpna 1949. Vyučoval na univerzitách v Římě, ale přednášel i jinde ve světě. Je považován za světově proslulého znalce spirituality křesťanského Východu, propagátora české kultury a duchovního otce. Papež Jan Pavel II. ho v roce 2003 jmenoval kardinálem pro jeho celoživotní úsilí ve studiu a praktické službě pro jednotu křesťanů. Zemřel 16. dubna 2010 v Římě.

Při příležitosti tohoto významného výročí je možné až do 23. února 2020 navštívit v Muzeu regionu Boskovicka (http://www.muzeum-boskovicka.cz/) v Boskovicích dvě tematické výstavy věnované kardinálu Tomáši Špidlíkovi. Výstava Kardinál Tomáš Špidlík (1919-2010) „Z celého srdce“ přibližuje život a dílo kardinála Tomáše Špidlíka SJ nejen prostřednictvím fotografií a biografie, ale také citátů z jeho díla, vzpomínek jeho žáků, komentovanými ukázkami uměleckých děl a možností zhlédnout videozáznam některých jeho přednášek. Vstup na výstavu je zdarma, resp. za dobrovolný příspěvek.

Souběžná výstava fotografií Libora Teplého z velehradské baziliky má název Deo Gratias. Fotograf Libor Teplý inspirovaný osobností kardinála Špidlíka se snažil objektivem svého fotoaparátu zachytit to, co zraku návštěvníka baziliky obvykle uniká. Tedy jednotlivé dílčí kompozice, které jsou ukryty v různých částech této významné sakrální stavby.

Návštěvníci Boskovic mohou dále zhlédnout památník slavnostně odhalený v sobotu 17. srpna 2019 k nedožitým 100. narozeninám kardinála Špidlíka nedaleko jeho rodného domku na Bělské ulici. Památník je ve tvaru srdce s ocelovým křížem, na jehož ramenech se protínají slova PHOS a ZOE, tj. světlo a život. Výtvarnice Magdaléna Roztočilová se při tvorbě památníku inspirovala erbem kardinála Špidlíka a jeho heslem Ex toto corde (z celého srdce).

Jiří Coufal a Mirek Andrle

Lidé dělají dobré i špatné věci, ale pořád jsou to lidé

Rozhovor s Helenou Janíkovou o dobrovolnictví

S Helenou Janíkovou jsem měl domluvený sraz v Salesiánském středisku v Praze Kobylisích, kde pracuje pro organizaci SADBA jako koordinátorka programu Cagliero- salesiánský volontariát. S tím má bohaté zkušenosti i díky tomu, že sama strávila rok v pozici dobrovolníka. O dobrovolnictví, a nejen o něm, si s ní dnes budu povídat.

Co to vlastně program Cagliero je?

Je to vzdělávací program pro mladé lidi, kteří by se chtěli stát dobrovolníky v salesiánských střediscích po celém světě. Program zaštiťuje adopce nablízko a celé to zaštiťuje SADBA (Salesiánská asociace Dona Boska). Tento program probíhá v rámci osmi víkendů a zaměřuje se na různá témata, např. pedagogika, psychologie, salesiánská spiritualita, zdravověda apod. Kromě teorie je součástí víkendů také praktická část, která si klade za cíl, aby dobrovolníci měli základní přehled o světě, o misiích nebo o politické situaci v zemi, kam se chystají. Zároveň mají možnost se setkat s dobrovolníky, kteří v zahraničí už byli a kteří jim předávají veskrze praktické věci o místech, kam jedou, tzn., co tam budou dělat, s kým se setkají, jak to tam funguje a nefunguje či s jakou cílovou skupinou budou pracovat.

Kde název Cagliero vznikl?

Giovanni Cagliero byl první salesiánský misionář. Don Bosco ho na základě svého snu vyslal roku 1875 do Jižní Ameriky, aby právě zde založil první salesiánské středisko mimo Itálii. Don Bosco byl svými sny velice známý a zároveň měl srdce misionáře. Měl v sobě velikou touhu, že jeho dílo bude pokračovat i po jeho smrti a rozšíří se do celého světa.

Když se někdo rozhodne absolvovat vzdělávací program Cagliero, vstupuje do něj s podmínkou, že po jeho ukončení bude dobrovolníkem?

Určitě je možné říci ne, o tom ostatně ten kurz je. Je právě o tom, aby si ti mladí lidé promysleli svojí motivaci, a to, zda je pro ně tato cesta to pravé. Na prvním víkendu se adepti seznamují s tím, o čem dobrovolnictví je, do jakých zemí se jezdí a vlastně s takovým zhuštěný balíkem toho, co budou na těch místech prožívat. Druhý víkend je pak zaměřen na motivaci, takže si adepti musí zodpovědět poměrně zásadní otázku, a to Proč? Musí si ujasnit, zda toto rozhodnutí pro ně není jen útěkem od reality (např. špatná situace v rodině).

Celý tento proces pak vrcholí čtvrtým víkendem, kdy na účastníky čeká duchovní obnova. Během ní dochází k procesu rozhodnutí se, zda opravdu chci a do jaké země. Od té chvíle se pak připravují více prakticky, zjišťují si informace o konkrétní zemi, byrokratické procesy, které musí absolvovat a obecně veškeré náležitosti které musí před odjezdem splnit.

Určitě se tedy dá během kurzu říci ne, zároveň ale nechceme, aby jím prošli davy lidí, kteří si na konci řeknou, že nikam nechtějí.

Pojďme se teď podívat na adopci nablízko. A stejně jako na začátku, i teď se nejprve zeptám, co to vlastně je?

Adopce nablízko je program, který umožňuje právě vysílání dobrovolníků. Většina čtenářů asi zná adopci na dálku, kdy si člověk může „adoptovat“ nějaké dítě v rozvojové zemi. Podobnou možnost nabízíme i my, nicméně jsme chtěli něco trochu hmatatelnějšího. Proto si lidé, kteří chtějí podpořit adopci nablízko, mohou „adoptovat“ dobrovolníka, kterého mají možnost podpořit modlitbou, poslat mu dopis, nebo ho podpořit i finančně. Dobrovolníci pak na misii nejedou sami za sebe, ale i za těch třeba 50 lidí, kteří na ně myslí a podporují je.

Do jakých zemí jsou v současnosti dobrovolníci vysíláni?

Letos máme po dvou dobrovolnicích v Keni, Zambii, a Bulharsku, jednu dobrovolnici v Ekvádoru a jednu v Tanzanii. V lednu jedou pak ještě dva dobrovolníci na Papuu-Novou Guineu. Celkem už naši dobrovolníci byli ve čtyřiadvaceti zemích. Snažíme se s různými zeměmi navazovat dlouhodobější spolupráci, ale někdy přijdou dobrovolníci s přáním jet pracovat do nějaké konkrétní země. V takovém případě se snažíme vyjít vstříc. Spojíme se se Salesiány v dané zemi a zjišťujeme, zda by byli ochotni dobrovolníka přijmout a zda na to mají prostředky.

Padla zde několikrát zmínka o prostředcích, nákladech a byrokratických procesech. Co vše si musí dobrovolník zařídit a kolik musí zaplatit, než může odjet?

Roční služba v zahraničí stojí cca 200 000,- Kč. Z toho asi jednu třetinu hradí dobrovolník, určitou část hradíme my, ale dost velkou část hradí přijímající organizace, a to hlavně tím, že dobrovolníkům zajišťuje ubytování, stravování a zázemí pro práci. My, jakožto vysílací organizace, zajišťujeme dobrovolníkům vzdělávací kurz, sháníme peníze na cestovní pojištění, víza a očkování. Dobrovolník sám si pak shání peníze na letenku (někdy i na víza a očkování) a na své osobní potřeby.

Finální částka, kterou by měl dobrovolník mít, se liší dle jednotlivých zemí, většinou se ale pohybuje mezi padesáti a šedesáti tisíci. To se může zdát jako obrovská částka, avšak v rámci vzdělávání je pro adepty připravený blok o fundraisingu (v překladu shromažďování zdrojů – pozn. red.) a o tom, kde a jak peníze sehnat.

Rád bych se zeptal i na Vaše osobní zkušenosti s dobrovolnictvím. Kde jste jako dobrovolnice byla?

Před pěti lety jsem byla na rok v Bulharsku. Původně jsem chtěla jet do Etiopie, ale nakonec z toho sešlo. Jsem ale ráda.

Co Vás tehdy vedlo k tomu stát se dobrovolníkem a jaká byla Vaše motivace?

Už od malička jsem přemýšlela o tom, že bych ráda někam vyrazila na misie. Pak se mi životní situace poskládala tak, že pro to zkrátka byl vhodný čas. Měla jsem po vysoké škole a říkala jsem si: kdy jindy? Mohla jsem jít rovnou pracovat, nebo vyzkoušet něco nového.

Jaká byla v Bulharsku Vaše náplň práce?

Salesiáni mají v Bulharsku středisko v romské čtvrti, které se říká Machala, a pracují zde právě s romskými dětmi. Mým úkolem bylo tyhle děti doučovat a vést volnočasové aktivity. Když jsem byla v Bulharsku, měli tam zvláštní školní systém, kdy kvůli nedostatku pedagogů chodily děti do školy jeden měsíc dopoledne a jeden měsíc odpoledne. Když neměly vyučování, chodily k nám do střediska, kde jsme je doučovali, hráli s nimi různé hry a byly tu pro ně připra-

veny všemožné kroužky. O víkendech jsme pak mívali spolča, a nejen v rámci nich jsme společně chodili i na mše. Pracovali jsme také s celými rodinami a snažili se posílit míru vzdělání. Školy v této čtvrti byly totiž čistě romské, takže jsem se např. setkala s dívkou která odmaturovala, ale neuměla číst. S ní jsem se pak učila azbuku, kterou jsem ale do té doby sama neuměla, takže jsem musela být vždycky o lekci dopředu (*smích*). To nejdůležitější ale je, že jste tam s dětmi a máte na ně čas. Vyslechnete si je, něco si s nimi zahrajete a něco je naučíte. Jsem tu pro děti, nejsem tady jako učitelka, ale jsem tady jako kamarádka.

Je obecně známo, že mnoho Čechů se na romskou kulturu nedívá úplně příznivě. Kdybyste měla srovnat romskou kulturu v Bulharsku a v Česku, v čem se liší a v čem si jsou naopak podobné?

Když jsem se vrátila z Bulharska, pracovala jsem ještě tři roky v Teplicích, rovněž s romskými dětmi. To, co mě zaujalo a co bylo stejné jak v Česku, tak v Bulharsku bylo to, jak otevřeně dávají Romové najevo svoje emoce. Když chtějí brečet, brečí. Když se chtějí smát, smějí se. Svoje emoce vám naservírují jak na podnose a nemají s tím sebemenší problém.

Největší rozdíl byl v chudobě. V Bulharsku byly romské čtvrti jako ghetta složená z plechových domků. V takovém domku o rozloze 5x3 metry žilo klidně deset lidí. V celém domě byla jedna postel, v koutku pak byla kamna, na kterých si vařili. Takto tam žila klidně celá rodina.

Rovněž nesnášenlivost vůči Romům je v Bulharsku mnohem vyšší. Když jsme šli s dětmi po ulici, nejednou se stalo, že lidé, kteří šli proti nám, přecházeli na druhý chodník nebo před nás plivali. Hodně se na tom podepisuje i to, že v Bulharsku je Romů mnohonásobně více než u nás (tvoří asi deset procent obyvatelstva Bulharska) a jsou soustředěni ve výše zmíněných ghettech. Tato ghetta jsou oplocená, nejezdí tam ani policie a školy a vše ostatní je uvnitř, takže ty romské děti z nich často ani nechodí ven.

Máte nějaký zážitek z Bulharska, který ve Vás zůstal hluboce zakořeněný?

Na jeden vzpomínám často. V Bulharsku jsem s jednou učitelkou zorganizovala takovou školku, do které jednou přišel takový klučina. Jmenoval se Milko a při všem, co dělal, mu z očí zářilo takové to rošťáctví. No, a potom dostal poprvé do ruky nůžky, což pro něho bylo taky naprosto fascinující, protože nůžky nikdy neviděl. A byl z toho tak unešený, že jsme pak měli prostříhané úplně všechno. Boty, oblečení, záclony, nic mu neuniklo. Postupem času se pak naučil s nůžkami pracovat, a když jsem pak odjížděla, dal mi na památku vystřiženou rybu. Dal si s tím tu práci, trpělivě ji vystřihl i s ocasem, vybarvil ji a dal mi ji na památku. V tu chvíli jsem si říkala, že je to strašně malá věc, ale jemu to, že se naučil pracovat s nůžkami, prostě pomohlo. Tu rybu mám do dnešního dne schovanou a do dnešního dne mi připomíná, že dobrovolníci nejedou dělat obrovské věci, ale právě takovéto malé krůčky.

Budu na Vás mít poslední dvě otázky. První: Co Vám ten rok v Bulharsku dal?

Dal mi do života určitý směr, protože díky tomu, že jsem tam byla, mi byla následně nabídnuta práce v SADBĚ. Také určité poznání, že lidé dělají dobré i špatné věci, ale pořád jsou to lidé, kteří mají stejné radosti a starosti jako já, a proto je zbytečné se dívat na to, že ten je takový a ten makový. A i přesto, že jsem byla v relativně blízkém Bulharsku, mi dobrovolnictví rozšířilo pojem o světě.

Poslední otázka: Co byste vzkázala těm, kteří už možná během čtení tohoto rozhovoru začali o dobrovolnictví přemýšlet?

Ať se nebojí a najdou si adopci nablízko na internetu, kde se na nás mohou kontaktovat a zjistit si další informace, případně se přihlásit na Cagliero.

Dovětek:

Rádi bychom za naši organizaci poděkovali Vaší farnosti za štědré dary, které na misie posíláte. Díky Vám se mohou dobrovolníci kvalitně připravit a působit tak na misiích naplno. Pomáháte tvořit lepší svět a pro děti a mladé, s kterými se dobrovolníci setkávají, vytváříte prostor pro radostné prožívání jejich života.

Za čas a odpovědi
poděkoval Václav Větrovský

Vzpomínka na P. Jana Klimoviče

V měsíci prosinci si připomeneme nedožitých sta let našeho bývalého duchovního správce, biskupského vikáře v Poličce pana děkana Jana Klimoviče. Letos 28. ledna uplyne již padesát let, kdy ho poličská farnost doprovodila na jeho poslední cestě. Tehdy se s ním za celé smuteční shromáždění rozloučil jeho někdejší předchůdce a přítel P. Jaroslav Daněk ze Svratky. Z jeho smutečního kázání uvádím některé pasáže, které zachycují jeho krátký, ale bohatě naplněný kněžský život:

Rozžehnal se s tímto světem ve čtvrtek 22. ledna 1970 smířen s Bohem i lidmi. Když dva dny před svou smrtí mu kněz uděloval svátosti umírajících, říkal s ním nejen modlitby, nýbrž i obřadní slova, která sám tolikrát pronášel nad nemocnými a u lůžka umírajících, ač již sám sklíčen svými nahromaděnými nemocemi a léky jen ztěžka mluvil. A když mu byla vyřizována od Vás, jeho poličských farníků, přání, aby se zase šťastně uzdravil, odpovídá jen: „Já se už neuzdravím." A usíná. Leč jeho stav se na druhý den kupodivu zlepšil a on se podle svědectví svého okolí zbožně modlí a pěkně zpívá nábožné písně. Důvěra v Boha ho neopouští a s ní také umírá....

Sklonil se v pokoře před svatou vůlí Boží, jak se před ní skláněl po celý svůj život, po půl století, a jak se ji snažil v něm plnit od svého mládí, které prožil na moravském Slovácku, narodil se 6. prosince roku 1920 v Poštorné. Od dvou let putoval se svými rodiči a sourozenci po jižní Moravě až do jejího hlavního města Brna, kde posléze zakotvil jeho otec, poštmistr. Tam také po krátkém období studia medicíny vstoupil do kněžského alumnátu a byl v roce čtyřicátém pátém biskupem doktorem Zelou vysvěcen na kněze (29. července). Působil poté jako kaplan na Křenové ulici v Brně, odkud byl půjčen na nějaký čas na výpomoc do Letovic. Opět se vrací do Brna a v roce 1951 je přeložen jako kaplan do Poličky a ustanoven administrátorem v Pomezí. A po nějakém roce tamního působení se ujímá osiřelé duchovní správy v Poličce, kde působí až do své smrti. Byl to poměrně veliký kontrast krajin, podnebí i mentality povah lidí. Syn slunné jižní Moravy, kraje slunce a vinné révy, radosti a veselí, je poslán na českou Sibiř, s jejím drsným podnebím a melancholickou zádumčivostí.

Zpočátku se mu stýská po Brně a Moravě, ale snaží se přivyknout a poměrně brzy přenáší přivyknutí v lásku. Zamiluje si zdejší kraj i lid a těžko by se již loučil s ním. Lidé mu přinášejí vstříc svoji důvěru a i mnohá uzavřená srdce se otvírají před jeho srdečnou a veselou bodrostí a upřímností. Použije toho v přemíře pro dílo Boží. Rozvinuje svou energii, podnikavou, schopnosti budovatelské a organizační. Jeho okruh působnosti je široký po celém poličském okolí a všude zanechává své stopy. Kromě vlastní duchovní práce a funkcí pastoračních a povinností školních, kterých je nemálo, věnuje každou volnou chvilku i na úkor svého zdraví zvelebení domů Božích .Jsou to především věže poličského dómu. Přes všechny obtíže a nesnáze uskuteční takřka nemožné, opatří jim měděné přiodění a říšská jablka pod jejich kříži se jeho zásluhou zatřpytí ve zlatě. A sotva je po jedné velké starosti, opatřuje kůr děkanského kostela královským nástrojem nových varhan, aby byly nástrojem hodným rodiště velkého českého hudebního skladatele. Třímanuálové, 35rejstříkové varhany se tu rozezvučí k větší slávě Boží – ne jen poprvé, ale mnohokrát při službách Božích a duchovních koncertech, jichž on sám jako nadaný a nadšený zpěvák je ctitelem i přítelem.

A sotva je dokončené toto dílo, volá střecha kostela po nové břidlicové krytině. V první etapě je pokryto kněžiště a letos má v plánu pokrýt další část (pozn. red.. 1970). Mezi tím uskutečňuje nátěry střech hřbitovního kostela sv. Michaela. Co tu práce a úsilí, shánění a obstarávání, které si může představit jen ten, kdo něco podobného alespoň v malých rozměrech podnikal. A to nemluvím o menších opravách a běžných starostech o údržbu svěřených kostelů. Připomenu jen některé větší věci: novou fasádu kostela v Pomezí, předtím nové schodiště a elektrické zařízení kostela v Korouhvi, obstarání břidlicové krytiny na kostel v Borové a podobně.

Prožívá tu i své duchovní radosti: Je to především udílení svátosti biřmování, které přijímá na 600 biřmovanců, je tu slavnost stoletého jubilea kostela při oslavách 700. výročí královského věnného města Poličky a s tím spojené posvěcení sochy Neposkvrněného Srdce Panny Marie, kterou věnoval zdejšímu kostelu při dvacátém výročí svého kněžství nejdůstojnějším pánem kapitulním vikářem (pozn. Václavem Javůrkem) při jeho návštěvě na oslavách a která zůstane trvalým památníkem jeho vroucí úcty k Panně Marii, Rodičce Boží. Jsou tu primice dvou zdejších rodáků – novokněží, první svatá přijímání atd. atd. Není mi možné pro krátkost času vyjmenovat všechno.

Celým svým životem, každým dnem byl jsi pohotově ke každé práci, k oběti, k dobrému skutku, které od Tebe žádal Bůh, ke každé radě, o kterou Tě žádali spolubratří – kněží a ke každé pomoci a službě, jíž od Tebe žádali Tvoji farníci. A cokoli jsi dělal, dělal jsi bez váhání.

Chceme se za Tebe modlit, jako jsme na Tebe pamatovali ve svých modlitbách zaživa, a jsem přesvědčen, že na Tebe v modlitbách a při mších svatých nezapomenou ani Tvoji farníci, které svěřil Pán Tvé péči a pro něž jsi obětavě tolik dobrého vykonal.

Ave, anima pia, amen.

připravil Mirek Andrle

Vzpomínka na P. Jiřího Schnittera

Přesně na den, třicet let po té, co byl doprovázen na poslední cestě P. Jan Klimovič, 28. ledna 2000 zemřel náhle ve svém rodišti, kde pobýval na zaslouženém odpočinku, jeho nástupce, bývalý duchovní správce poličské farnosti P. Jiří Schnitter. Narodil se před 101 lety 17. ledna 1919 v Lázních Bělohrad. Kněžské svěcení přijal 2. května 1943 v Hradci Králové. Jako kaplan působil ve Vysokém Mýtě a od roku 1944 do roku 1951 jako farář ve Svratce. Poté byl povolán k PTP. Od roku 1954 byl ustanoven do farnosti Karle. Po úmrtí P. Jana Klimoviče r. 1970 se stal jeho nástupcem v Poličce, kde zastával i funkci biskupského vikáře. Na odpočinek odešel 1. srpna 1992.
Za jeho působení v Poličce byly mimo jiné pořízeny roku 1983 čtyři nové zvony. Jeho velikou zálibou bylo ve volných chvílích malování obrazů, na kterých zachycoval především krásy zdejšího kraje.

Tři králové v té věci sta znamení měli,
k narození Pána Krista spolu se sjeli.
Přišla hodina šťastná, vedla je hvězda jasná,
snažně sešli, snažně klekli na kolena svá.

V Betlémě před jesličkami dary složili,
potom sami Kristu Pánu v chrámě sloužili.
V vánoční slavnost byla, jeho matička milá
jemu zpívá, líce líbá by zůstal s námi.

(Z lidové koledy)

Tři králové C+M+B L. P. 2020

Žalm 72, 10 -11

Králové Taršíše a ostrovů přinesou dary, budou odvádět daň králové Šeby a Seby. Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit.

Zprávy o králích se objevují i ve svědectví proroka Izaiáše (Iz 60, 3)

K tvému světlu přijdou pronárody

a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.

Mudrci (králové) se vydali za hvězdou, aby našli nově narozeného krále, který bude králem nade všemi králi (počet, jména, postavení Matouš nezmiňuje).

Podle Matoušova evangelia, kap. 2 verš 2, se mudrci od východu v Jeruzalémě ptali krále Heroda: „Kde je ten narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Poté, podle verše 7, Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Mudrcům nařídil, aby se vydali do Betléma, našli dítě a vrátili se zpět Herodovi podat zprávu.

Mt 2 9 - 10

Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí.

Spisovatel a myslitel Tertullián (160 – 230) první označil mudrce za krále.

Tituly „králové” použil v 6. století Caesarius z Arles (narodil se kolem roku 470 v Burgundsku – byl mnichem a arleským arcibiskupem od roku 503 až do své smrti roku 542).

Jména Kašpar, Melichar, Baltazar se vyskytují až v 9. století – písemné prameny z ravenského pontifikátu (Ravenna – město a provincie – Itálie).

Počet králů kolísal (3 – 12) – poprvé o počtu tří mudrců se zmiňuje spisovatel a teolog Órigenés ve 3. století a uvádí je jako 3 mágy.

Dary – symbolický význam darů: zlato- KRÁL. DŮSTOJNOST, kadidlo- BOŽSKÁ PODSTATA, myrha (balzamovací pryskyřice)- OBĚŤ za spásu lidstva.

Později dostávají tito mudrci další symboliku, zastupují také tři tehdy známé kontinenty – Evropu, Asii a Afriku.

Ostatky tří králů:
Roku 1164 je přinesla družina Reinharda z Dasselu z milánského kostela svatého. Eusrogia do chrámu v Kolíně nad Rýnem (tam jsou dodnes).

Svátek Zjevení Páně (Epifania), lidově „Třech králů“ (6. ledna), odjakživa doprovázely lidové zvyky. Na křesťanském Východě se světí křestní voda a žehnají se řeky. Ve střední Evropě je zvykem žehnání domů, při němž se na dveře křídou píší písmena C+M+B s udáním letopočtu. V Čechách obvykle K+M+B. Nejsou to počáteční písmena jmen „Třech králů“: Kašpar, Melichar a Baltazar, jak se lidově traduje, nýbrž zkratka latinského *Christus mansionem benedicat: Kristus požehnej tomuto domu.* A není pouze symbolické, že se toto žehnání domů provádí na počátku roku…

Mirek Andrle

Pro chytré hlavičky

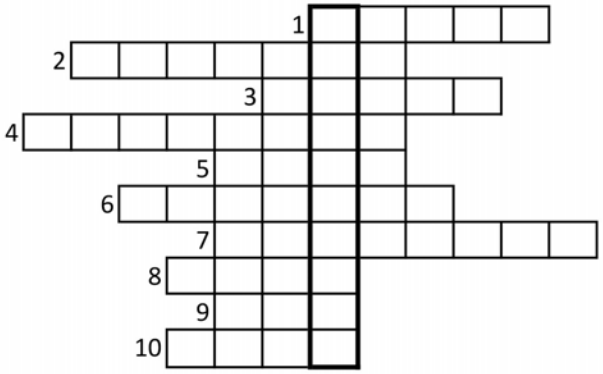

1 Čím byl Ježíšův pěstoun?
2 Kdo se přišel 1. podívat na Ježíška?
3 Kniha knih
4 Kam matka položila Ježíše po narození?
5 Hebron je?
6 Kolik synů měl Jákob?
7 Syn Davida?
8 Ježíš proměnil vodu v co?
9 Které zvíře zabil Samson vlastníma rukama?
10 Moře, které přešel Mojžíš s Izraelci?

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Setkání seniorů: 8. leden 2020. na faře
Ministrantská schůzka: 11.1. a 25.1. od 9:00 na faře
Společenství maminek: každé pondělí v 9:40 na faře

Sbírky minulý měsíc:

		Polička	Pomezí
1. prosinec	1. adventní, na kněžský seminář	18 004 Kč	4 090 Kč
8. prosinec	2. adventní, pro farnost	13 685 Kč	3 050 Kč
15. prosinec	3. adventní, pro farnost	16 937 Kč	1 877 Kč
22. prosinec	4. adventní, pro farnost	14 343 Kč	2 077 Kč
24. prosinec	Štědrý den, Betlémské děti	14 791 Kč	2 959 Kč
25. prosinec	Slavnost Narození Páně		2 640 Kč
29. prosinec	Svaté rodiny, pro farnost	15 568 Kč	2 364 Kč
Pohledy pro misie		3 198 Kč	

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Mimořádné sbírky příští měsíc:

11. leden Tříkrálová sbírka po Poličce a okolních obcích

Zápasy KAHL tuto sezónu:

15. prosinec 2019 BK ŘKF Polička -HC Vraníci 1:4
17. listopad 2019 BK ŘKF Polička- HC Zilvar 1:4
3. listopad 2019 BK ŘKF Polička - HC Salaš 0:3
24. říjen 2019 HC Klofani - BK ŘKF Polička 1:1
20. říjen 2019, 16:00 BK ŘKF Polička - HC Gladiators 4:2

Úmysly apoštolátu modlitby na leden 2020

Evangelizační úmysl: Modleme se, aby křesťané, lidé vyznávající jiná náboženství a všichni lidé dobré vůle prosazovali ve světě mír a spravedlnost.

Národní úmysl: Za věřící různých církví – ať na přímluvu sv. Jana Sarkandra vytvářejí společenství jedné Boží rodiny modlitbou a společnou pomocí potřebným.

Rozpis bohoslužeb

Neděle 5. 1. Slavnost Zjevení Páně	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelého Pavla Vápeníka a rodinu 10:30 Ja: za Zdeňku Kastnerovou
Úterý 7. 1.	7:00 K:
Středa 8. 1.	18:00 K: za Marii a Václava Slánských a Františka Zavorala a bratra Josefa a živé a zemřelé toho rodu
Čtvrtek 9. 1.	15:30 LDN:
Pátek 10. 1.	15:30 P 18:00 K: za Ludmilu Jindrákovou, manžela, živé a zemřelé toho rodu
Sobota 11. 1.	18:00 Ja: obsazeno
Neděle 12. 1. Svátek Křtu Páně	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Františka Bednáře, rodiče, živé a a zemřelé členy rodiny 10:30 Ja: za všechny, kdo budou v tomto roce v naší farnosti pokřtěni
Úterý 14. 1.	7:00 K:
Středa 15. 1.	18:00 K: za živé a zemřelé členy rodiny Janouškovy a Daškovy, s prosbou o Boží milost do dalších let
Čtvrtek 16. 1.	15:30 LDN:
Pátek 17. 1 sv. Antonína	18:00 K: za Jaroslava Vladu
Sobota 18.. 1. P. Marie, Matky jednoty křesťanů	18:00 Ja: za Bohuslava Fliedra, rodiče a bratra
Neděle 19. 1. 2. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Vojtěcha Pechance, živé a zemřelé z rodu Pechancových 10:30 Ja: za zemřelého Josefa Dalíka živou rodinu
Úterý 21. 1. sv. Anežky	7:00 K:
Středa 22. 1.	18:00 K:
Čtvrtek 23. 1.	15:30 LDN:
Pátek 24. 1. sv. Františka Sáleského	18:00 K: za ing. Jana Kastnera
Sobota 25. 1. Obrácení sv. Pavla	18:00 Ja: za zesnulé pohřbené ve Svatojakubské kryptě
Neděle 26. 1. 3. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: na poděkování za 75 let života 10:30 Ja:
Úterý 28. 1. sv. Tomáše Akvinského	7:00 K:
Středa 29. 1.	18:00 K:
Čtvrtek 30. 1..	15:30 LDN:
Pátek 31. 1. sv. Jana Bosca	18:00 K::
Sobota 1. 2.	18:00 Ja:
Neděle 2. 2. Uvedení Páně do chrámu	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelé rodiče Juklovy a celý rod 10:30 Ja: za Inge Klímovou

Legenda: místa konání bohoslužeb
Ja. Kostel svatého Jakuba v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce

Mešní intence je způsob, jak každý může nechat odsloužit nejvznešenější modlitbu církve, mši svatou, na úmysl, který mu leží na srdci.

Při všech mších v neděli 5. ledna bude svěcena voda a křída, které si budete moci odnést domů.

Při všech mších v neděli 2. února budou svěceny hromničky, které si budete moci odnést domů.